

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADELA SF. SPIRIDON, 3
TELEFON 41/57

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie
Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani
Un număr vechin 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei
Studentii plătesc pe jumătate
Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

S U M A R

Conservarea privilegiului vânzătorului de imobile de d-l Andrei Rădulescu, judecător la tribunalul Ilfov.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea II:* Gh. Stoenescu cu Ministerul public.

Curtea de apel din București, secțiunea I: Alexandrina Argeșeanu cu Ion D. Pepescu.

Tribunalul comertial Ilfov, secțiunea I: Judecătorul-sindic al falimentului Paul Goldstein & C-nie cu Banca Română de comerț și industrie și alții.

Judecătoria ocolului ru al Coroești (Tulova): Anica S. Dărăbană cu Anica Gh. Ciorascu și altu.

Conservarea privilegiului vânzătorului de imobile.

— URMARE *) —

In afară de transcripție privilegiul vânzătorului se poate conserva și prin inscripție?

Din textul art. 1738 rezultă că regula generală pentru conservarea privilegiilor este inscripția, iar excepția este transcripția. De altfel, la noi ca și în codul francez, excepția privește numai privilegiul vânzătorului, iar nu și pe al copărtaşului sau comostenitorului, donatorului și conschimbiștilor ca în Belgia.

Legea nu prevede că privilegiul vânzătorului se conservă numai prin transcripțiune ca să se poată zice că ea ar interzice inscripțiunea. Transcripțiunea este o favoare, care — în lipsa unui text formal — nu poate răpi celui interesat dreptul de a se folosi de regula generală a inscripțiunei.

Cât timp nu s'a făcut transcrierea, vânzătorul față de terții este încă socotit proprietar, așa că ar lua o inscripție asupra sa; el însă, față de cumpărător, a pierdut această calitate și a rămas numai creditor pentru preț. Față de acesta și în calitate de creditor este admisibilă luarea unei inscripții. Dacă cumpărătorul poate constitui ipotecă și se pot lua inscripțiuni asupra imobilului înainte de a fi transcris titlul său, nu e nici un motiv ca vânzătorul, care în raport cu cumpărătorul a rămas creditor să nu poată lua o inscripție. Lipsa transcrierii amenință sarcinile constituite de cumpărător, nu însă și pe cea constituită în favoarea vânzătorului pentru preț, fiindcă până la transcriere ele proprietar pentru terții, iar atunci transcripția îi conservă privilegiul¹⁾.

In privința admisibilității inscripției nu este mare discuție; chestiunea este dacă mai e utilă inscripția. Dacă s'a transcris actul de către cumpărător, prin aceasta s'a conservat și privilegiul; nu s'a transcris atunci în sistemul după care cumpărătorul nu poate transmite proprietatea și nici s'o greveze, vân-

1) Pentru conservarea privilegiului prin inscripțiune: Aubry et Rau, III, ed. 4, § 278, p. 355, nota 4; Fer-sil, «Regime hipot.», art. 2168; Troplong I, n. 285 bis; Guillaouard. Priv. et hipot. III. 1278; Planiol, II, 3010; Fuzier-Herman, Code civ., ann., art. 2108, no. 3; P. Pont, I. 263, o admite numai pentru dreptul de preferință; Beudant. Les suretés personnelles et réelles, II, 544; Pentru dreptul belgian, Laurent, XXX, 76-77; Martou, o. c. II; 638; Cpr. Alexandresco. X, p. 522-523.

*) Vezi *Dreptul*, No. 18, 20 și 22 din Martie 1915.

zătorul n'are interes să ia inscripțiune fiindcă imobilul este socotit față de terții tot ca proprietatea sa. In sistemul după care cumpărătorul, chiar ne-transcriindu-și titlul, poate transmite proprietatea și o poate greva, vânzătorul are tot interesul să ia inscripția, ca să și poată conserva privilegiul. Dar ca să ia inscripția, trebuie, potrivit art. 1783 c. civ., să prezinte titlul. Or, dacă are titlu este mult mai convenabil să ceară transcrierea decât inscripția asupra admisibilității căreia se mai pot ivi discuții. Dacă însă vânzătorul n'are actul de vânzare prin care se constată privilegiul, atunci nu va putea lua nici una, nici alta, până nu va prezenta dovada creanței sale.

In caz când ar lua inscripție, el nu va avea rang decât dela data inscripției, conform art. 1738, dela care nu se face excepție prin vreun text de lege, iar cele coprinse în art. 1740 și urm., nu pot fi aplicate decât în cazurile specificate de acele texte.

* * *

După ce am văzut cum se conservă privilegiul vânzătorului, mă voi ocupa de chestiunea dacă odată transcris actul de vânzare care constată privilegiul, mai este necesar a se face vre o formalitate de vânzare după ce au trecut 15 ani dela data transcrierii.

Chestiunea a fost rezolvată de cele mai multe ori în sens negativ. In sprijinul acestei păreri este faptul că legiuitorul român n'a reprodus art. 34 din legea belgiană, care prevede că transcripțiunea valorează inscripțiune, nici art. 37 după care inscripțiunile prevăzute în articolele precedente vor trebui să fie reînnoite în conformitate cu art. 90 (1786 rom.), și în lipsa reînnoirii ei nu vor mai avea decât o ipotecă, care va lua rang numai din ziua inscripțiunii. De altă parte, legiuitorul român, care a întocmit secțiunea din care face parte art. 1740, condus mai mult de legea franceză, n'a reprodus din articolul francez cuvintele: «la transcription du contrat faite par l'acquéreur vaudra inscription pour le vendeur et pour le prêteur»...

Se mai adaogă că nu este nici un text de lege care să prevadă că privilegiul vânzătorului este supus reînnoirii ca și celelalte privilegii sau ipoteți. Așa fiind, dispozițiunile art. 1786 privitoare la inscripțiunea privilegiilor și ipotecilor nu sunt aplicabile privilegiului vânzătorului, pentru că nu se pot

aplica prin analogie sau deduce pe cale de interpretare decăderi de drepturi, care trebuie să rezulte numai din texte categorice de legi²⁾.

Voiu examina mai pe larg această chestiune :

1) Legiuitorul, pentru a face cunoscute terțiilor privilegiile și ipotecile, transmițerile de drepturi sau alte acte juridice, a instituit anumite formalități de publicitate. In ce privește inscripțiunea, dacă ea și-ar fi produs efectele pe un timp nelimitat, n'ar mai fi fost de mult folos pentru creditul general, fiindcă s'ar fi îngreunat cercetarea registrelor și s'ar fi făcut erori; spre a se înlătura aceste neajunsuri s'a introdus perimarea. Pentru conservarea privilegiului vânzătorului, din motive care se explică istoricește la Francezi, sau pentru a nu produce efect retroactiv, cum s'a întâmplat la Belgieni, legiuitorul n'a mai admis inscripțiunea ci transcripțiunea. Dar ce este această transcripție pentru privilegiu, cu ce scop a fost prevăzută de lege și ce efecte are? Este o formă de publicitate instituită cu scop de a face cunoscut terțiilor privilegiul vânzătorului și are de efect de a da creditorului posibilitatea de a exercita dreptul de preferință și dreptul de urmărire. Ea n'are, deci, alt caracter decât acela al inscripțiunii. Legea franceză spune formal că ea valorează inscripțiune pentru vânzător și pentru cel ce a împrumutat banii, iar cea belgiană fără nici o altă restricțiune prevede acelaș lucru tocmai pentru a arăta caracterul comun al transcripției și inscripției.

Deși legiuitorul român n'a mai reprodus cuvintele: «transcripțiunea valorează inscripțiune», dar prin nimic nu se dovedește că el ar fi voit să-i schimbe caracterul; din contră, din faptul că ea are acelaș scop și produce aceleași efecte ca transcripția din arătatele două legi streine, reese că i s'a păstrat acelaș caracter și în legea românească.

De altfel, aceasta rezultă și din analiza ce vom face mai jos unor texte din legea noastră. Probabil că legiuitorul n'a mai reprodus cuvintele citate, pentru

2) Casația s.-unite decis. 9 din 18 Oct. 1912; *Săptămâna juridică*, 1912, p. 678 și *Dreptul*, No. 50 din 1913. Atât Curtea de apel Buc. s. III, în majoritate, decis. 294 din 1910, cât și Trib. Ilfov, s. I, sent. 691 din 1909 (președ. Eft. Antonescu), hotărâri nepublicate fuseseră de părere contrarie. Tot în sensul Inaltei Curți, Trib. Vâlcea, *Curier judiciar*, 1906, No. 24, cu nota d-lui A. I. Suci; Alexandresco, X, p. 522 și 634.

că i s'au părut inutile întrucât ideea exprimată prin ele rezultă din scopul și efectele transcripției, iar nicidecum pentru că a voit să inoveze.

Dacă transcripția are și în dreptul nostru, pentru conservarea privilegiului valoarea unei inscripțiuni, atunci trebuie să i se aplice și ei obligațiunea reînnoirii prevăzută de art. 1786 c. civ., care nu face nici o distincție și care nu admite altă excepție decât cea prevăzută în aliniatul II al aceluși articol, unde însă nu e vorba de privilegiul vânzătorului.

2) Transcrierea are de scop de a face opozabile terțiilor transmiterea proprietății și odată cu aceasta și privilegiul vânzătorului. Aceste două funcțiuni ale ei nu se pot separa atunci când ea se efectuează. Când a avut loc transcrierea, apar deodată pentru terții și transmiterea proprietății și privilegiul. Prin însăși natura ei face să apară în același timp cele două funcțiuni. Nu rezultă însă nici din această natură, nici din altceva că aceste două funcțiuni, aceste două efecte trebuie să dureze același timp; și că nu se pot separa când e vorba de durata lor, și o dovadă este însuși faptul că legile franceză și belgiană au limitat funcțiunea conservării privilegiului.

În ce privește transmiterea proprietății, transcripția își produce efectul în mod perpetuu, dar în ce privește conservarea privilegiului cât timp? S'a zis 30 de ani, desigur în baza art. 1890 și urm., care reglementează lunga prescripție aplicabilă și creanțelor garantate prin privilegiu. Chiar în fixarea acestui termen este încă o dovadă că cele două efecte ale transcripției nu sunt inseparabile, ci din contră că perpetuitatea unuia nu presupune și pe a celuilalt.

Să admitem termenul de 30 de ani. Pot însă interveni întreruperi, suspendări, și în asemenea caz când se va mai termina efectul transcripției? Peste 50-60 de ani, peste 100, poate și mai târziu. Ce mai rămâne din scopul pe care l-au avut în vedere legiuitorii când n'au primit perpetuitatea efectului inscripțiunilor și l-au limitat la 15 ani (la francezi 10). Cât va trebui să se cerceteze spre a se afla o transcripție de acum 50-60 de ani, și în viitor pentru o durată și mai lungă? Se va răspunde că inconvenientul e înlăturat prin aceea că va trebui să cerceteze titlurile de proprietate și fatal va găsi și privilegiul.

Dacă imobilul a trecut prin patrimoniul mai multor proprietari succesivi și unul din ei, fie singur, fie unindu-și posesia sa cu a predecesorilor, are și prescripția de 10 ani bine stabilită, noul cumpărător nu va mai simți nevoia să cerceteze titlurile predecesorilor proprietari. Să fie totuși obligat să cerceteze titlurile tuturor acelorora care au avut acel imobil în patrimoniul lor în decurs de zeci de ani, spre a vedea dacă nu cumva e un privilegiu? Și ce e mai grav, unde se sfârșește acel termen, până unde trebuie să cerceteze registrele și titlurile predecesorilor? Ce garanție mai are cel care a cumpărat azi, după ce a răsfoit toate registrele pe un timp anumit și s'a convins că nu-i privilegiu și mâine se pomeneste cu cineva care i dovedește că într'un registru mai vechiu era titlul său, constatător al privilegiului? Și în ce situație mai ales se va afla cumpărătorii din viitor care vor avea și mai mult de cercetat? Cu cât se va mări epoca în care s'au ținut registre, cu atât nesiguranța va fi mai mare.

Un termen scurt de 15 ani este de înțeles, pentru că cercetările se fac mai ușor și nici titularii drepturilor nu vor fi prejudiciați prin obligația ce li se impune de reînnoire.

Admițând însă părerea contrară, înlăturăm cu totul scopul pe care l-a avut legiuitorul când a introdus formalitățile de publicitate.

3) Art. 1740 este luat din codul civil francez, unde ca și la Belgieni există și inscripția din oficiu, care se ia nu pentru a da valoare privilegiului, ci numai pentru înlesnirea cercetărilor și cunoașterea sarcinilor de către terții. În dreptul francez s'a ivit discuție dacă trebuie luată o inscripție, în realitate o nouă inscripție după expirarea celor zece ani admiși pentru durata efectului inscripțiunilor.

După o părere, s'a admis că transcrierea are o putere perpetuă nu numai în ce privește strămutarea proprietății, ci și pentru conservarea privilegiului³⁾.

Majoritatea doctrinei și jurisprudenței este însă de părere contrară. După această părere, dacă transcripția valorează inscripție pentru vânzător, cum se exprimă art. 2108, ea nu poate valora mai mult ca o inscripție și prin urmare efectul ei nu poate dura mai mult de 10 ani, când se va perima ea orice in-

3) P. Pont, *Privillèges et Hypothèques*, I, 274.

scriptie or, dacă ar conserva privilegiul și după trecerea celor 10 ani, ar însemna să-i se dea o putere mai mare decât cea prevăzută de citatul text. Pentru susținerea acestei păreri, se mai aduce și un aviz al consiliului de stat din 22 Ianuarie 1808, care fiind consultat asupra duratei inscripțiilor ipotecare a răspuns între altele: „que lorsque l'inscription a dû être faite d'office par le conservateur, elle droit être renouvelée par le créancier qui a intérêt“; de aci se deduce că vânzătorul trebuie să aibă grije să reînnoiască inscripția din oficiu.

Se mai adaogă că, admitându-se părerea contrară, după perimarea inscripțiunei din oficiu privilegiul vânzătorului ar rămâne ocult, căci ar trebui să se cerceteze un număr nelimitat de registre spre a vedea dacă nu cumva este vreun preț neplătit.

De altminteri, această părere a obligativității reînnoirii nu este prea nouă, așa încât să se poată zice că n'ar fi fost cunoscută de autorii codului civil român ci este admisă încă din primele timpuri ale aplicării codului Napoleon 4).

În dreptul belgian nici discuție nu mai este în privința reînnoirii și încetării efectului transcripției după 15 ani, fiindcă există text formal (art. 37), și lucrările preparatorii, care rezolvă chestiunea 5).

Se va zice că acolo se cere reînnoirea, fiindcă pe lângă transcriere există și o inscripțiune din oficiu. Această inscripțiune n'are, însă, nici o importanță pentru conservarea privilegiului în primii 10 sau 15 ani, ea este o înlesnire pentru ca terții să cunoască exacta situație a sarcinilor, dar nu-i o condiție a conservării privilegiului. Acesta există și se conservă în acea epocă, numai prin transcripție, chiar dacă conservatorul de ipotecă n'ar fi luat inscripțiunea din oficiu. Deci, inscripția din oficiu n'a putut fi cauza care a determinat părerea că reînnoirea este necesară și pentru conservarea privilegiului vânzătorului.

Dovadă despre aceasta este că s'a pus și ipoteza că nu s'ar fi luat inscripția din oficiu de către con-

servator, o situație identică cu cea din dreptul nostru unde n'avem acest soi de inscripție. Soluția ce s'a dat este că înainte de a se împlini termenul de perimare, vânzătorul trebuie să ia inscripțiune pentru ca să se poată continua conservarea privilegiului, inscripțiune care nu se ia ca o reînnoire a alteia care n'a existat, ci ca o reînnoire a transcripției, care a ținut loc de inscripție. „Reînnoirea se face nu transcriind din nou actul din care naște privilegiul ci luând o inscripțiune. În aparență va fi o primă inscripțiune, în realitate va fi o inscripțiune reînnoită pentru că ea reînnoește transcripțiunea care valorează inscripțiune și nimic mai mult“ 6).

Ipoteza aceasta nu poate avea decât aceiași soluție și în dreptul francez unde inscripția din oficiu are același rol.

Dacă această este situațiunea în dreptul belgian pe care legiuitorul nostru l-a utilizat într'o largă măsură în materia privilegiilor și ipotecilor și chiar în dreptul francez pe ale cărui texte le-a reproduces aproape în întregime în secțiunea din care face parte art. 1740, și când din modificarea sau nereproducerea câtorva cuvinte nu rezultă că s'a schimbat caracterul acestei forme de publicitate, pentru ce s'ar admite altă interpretare în dreptul românesc?

Admițând părerea contrară, ar însemna că privilegiul vânzătorului este menit să devie un privilegiu ocult, pentru că cel interesat nu va mai ști până unde să-și întinză cercetările spre a-i afla existența. Este adevărat că lipsa inscripțiunei din oficiu îngreunează deja cercetările, dar cel puțin aceasta e limitată la 15 ani, pe când cu sistemul opus ar însemna cum am mai arătat să faci aproape cu totul dificile și nesigure cercetările.

Terțiul va trebui să caute sute de registre și tot nu va ști unde să se oprească, așa că de fapt privilegiul va deveni ocult. Este de crezut oare că legiuitorul român care a părăsit sistemul francez al ipotecilor oculte, adoptând sistemul belgian al publicității să fi admis un privilegiu ocult pentru vânzător? Socotesc că răspunsul nu poate fi decât negativ.

Andrei Rădulescu
Judec. trib. Ilfov

(Va urma)

6) Laurent, XXX, 104; Martou, o. c., III, 1140,

4) Fuzier-Herman, *C. civ. ann.*, art. 2154, no. 9-11, cu autorii citați; Troplong, *Priv. I*, 2266; Murlon, code Napoleon, III, 1588; Baudry-Lacantinerie et de Loynes III, 1751; Guillouard, *Priv. et Hip.* III, 1350; Aubry et Rau, ed. 4, tom. III, § 280, p. 372 și urm.; Huc, XIII, no. 355, p. 438; Planiol, II, 3046.

5) Laurent, XXX, 104; Martou o. c. III, 1139. Lemaire-Boseret, *op. cit.*, no. 183; Beltjen, *op. cit.* VI, art. 37 din legea ipotecară.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA II

Audiența dela 23 Ianuarie 1915

Președința d-lui V. Râmniceanu, președinte

Gh. Stoenescu cu Ministerul public

DESPĂGUBIRI CIVILE. — PATRON. — PREPUS. — INCUPLAT. —
ACHITARE. — ART. 2 ȘI 3 PR. PEN.

Instanțele corecționale nu pot condamna pe patronul inculpatului la despăgubiri civile față de reclamant în caz de achitare a inculpatului, deoarece potrivit art. 2 și 3 din procedura penală, numai daunele cauzate printr'o infracțiune la legea penală pot fi acordate de instanțele penale, iar nu și atunci când daunele provin dintr'un quasidelict sau dintr'un delict civil, pentru care nu mai instanțele civile au facultatea să statueze.

No. 217. — Casată fără trimitere în urma recursului făcut de Gh. Stoenescu, sentința No. 2097 din 1914, a tribunalului Prahova, secția II.

S'a ascultat d-l procuror N. Zamfirescu, în concluziuni, lipsind recurentul.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare :

„Judecătoria ocolului rural Bordeni, achită pe niște oameni dați în judecată pentru delictul de furt și prin aceeași hotărâre, mă condamnă pe mine, terță persoană, să plătesc reclamantei suma de 80 lei, despăgubiri civile.

„Contra acestei cărți de judecată am făcut apel, iar tribunalul Prahova secția II, îmi respinge apelul.

„Eu neputând fi responsabil civilmente de faptele acelor indivizi, și mai ales pe această cale, cred că tribunalul a făcut o greșită interpretare a dispozițiilor legii în această privință“.

Având în vedere sentința supusă recursului prin care inculpații Ștefan Lambă și alții au fost achitați de delictul de furt, pentru motivul că faptei lor nu întrunește elementele constitutive ale acestui delict, iar Gh. Stoenescu, în calitate de patron al inculpaților, a fost condamnat să plătească reclamantei suma de 80 lei, despăgubiri civile, întrucât materialitatea faptului este stabilită ;

Considerând că instanțele corecționale nu pot acorda despăgubiri civile reclamantului în caz de achitarea inculpatului, ceea ce rezultă din art. 2 și 3 din procedura penală, după care numai daunele cauzate prin vre o infracțiune la legea penală pot fi acor-

date de instanțele corecționale, iar nu și atunci când daunele provin dintr'un quasi-delict sau dintr'un delict civil, pentru care numai instanțele civile au competența să statueze ;

Că, dar, despăgubiri civile neputând fi acordate pe cale penală fără a se constata în prealabil existența unui fapt penal, tribunalul de Prahova, secția II, nu putea, fără a viola sus citatele texte de lege, să condamne pe recurent la despăgubiri civile, când inculpații pentru cari el era chemat a răspunde civilmente au fost achitați de delictul de furt ce li se imputa ;

Că, prin urmare, sentința tribunalului are a fi casată fără trimitere potrivit art. 35 din legea Curței de casație, întrucât recurentul nu mai poate fi condamnat la despăgubiri civile.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA I

Audiența dela 7 Februarie 1915

Președința d-lui Oscar N. Nicolescu, prim-președinte

Alexandrina Argeșeanu cu Ion D. Popescu

URMĂRIRE DE VENITURI. — BUN NEMISĂTOR. — JUDECĂTORII DE
OCOALE. — COMPETINȚĂ. — ART. 477 ȘI URM. PR. CIV. — ART. 38
DIN LEGEA JUDECĂTORILOR DE OCOALE.

Cu toate că prin art. 38 din legea judecătorilor de ocoale care dă drept judecătorilor de a ordona orice măsură asigurătoare în marginea competenței lor nu se vorbește nimic de art. 477 pr. civ., privitor la urmărirea veniturilor unui bun nemisător, totuși judecătorii de ocol sunt competenți a încuviința și această măsură întrucât nu există nici o rațiune de a restrânge această competență.

No. 31. — Respins ca neadmisibil apelul făcut de către Alexandrina Argeșeanu, în contra sentinței civile a tribunalului Ilfov, secția de notariat, cu No. 326 din 1914, în proces cu Ion D. Popescu.

S'au ascultat d-nii avocați Tenov, pentru apelantă, și Popescu Cobuz, din partea intimatului.

Curtea,

Asupra apelului Alexandrinei Chr. Argeșeanu, făcut prin petiția înregistrată la No. 13 din 1915, în contra sentinței civile cu No. 326 din 1914, a tribunalului Ilfov, secția de notariat, prin care s'a admis contestația făcută de Ion D. Popescu, în contra

urmăririi veniturilor generate ale imobilului din strada Minervei No. 11, din București, averea dotală a Lucreției I. D. Popescu și s'a desființat această urmărire, cum și măsura de conservator în persoana d-lui avocat I. Vasilescu;

Având în vedere că, din debaterile orale urmate în instanță și actele prezentate de părți se constată : că Elena Chr. Argeșeanu, având a lua dela Lucreția I. D. Popescu, din Plocești, prin sentința cu No. 387 din 1893, rămasă definitivă, a tribunalului Ilfov secția I, suma de 1666 lei 66 bani, cu procente legale dela 1892, până la achitare și 16 lei și 65 bani cheltueli de judecată, a cerut tribunalului Ilfov secția de notariat, înființarea urmăririi generale de venituri a imobilului din strada Minervei No. 11 bis, proprietatea Lucreției I. D. Popescu, debitoarea sa, și numirea unui conservator pentru a percepe aceste venituri, ce s'a încuviințat prin jurnalul cu No. 6530 din 1914, ordonându-se urmărirea acestor venituri și care s'a efectuat prin corpul de Portărei a acestui tribunal, iar ca conservator pentru încasarea acestor venituri s'a numit d-l avocat I. Vasilescu. Că, Ion D. Popescu, făcând contestație contra acestei urmăririi de venituri pretinzând că veniturile imobilului i-ar aparține în calitate de soț dotal, acest imobil fiind avere dotală a soției sale, s'a admis prin sentința cu No. 326 din 1914, a tribunalului Ilfov secția de notariat, desființându-se atât urmărirea de venituri cât și măsura de conservator și care prin acest apel este dedusă judecăței acestei curți;

Având în vedere că I. D. Popescu susține, înainte de ori ce apărare asupra fondului, că prin cererea de urmărirea de venituri netinzându-se a se înființa urmărirea decât pentru 1666 lei 66 bani, că întru cât după dispozițiunile articolului 27 din legea pentru judecătorii de ocoale, judecătorii de ocoale judecă toate cererile, în materie personală și mobilă civilă sau comercială în prima și ultima instanță până la valoarea de 300 lei, inclusiv capital și procente, și cu drept de apel până la valoarea de 3000 lei, inclusiv capital și procente reclamate, tribunalul statuând în primă și ultimă instanță, acest apel este inadmisibil;

Având în vedere că Alexandrina Chr. Argeșeanu se opune la această cerere și susține că această urmărire de venituri, fiind o urmărire imobiliară care

neputându-se face decât de tribunal, apelul său este bine introdus, căci altfel ar fi a o priva de beneficiul a două instanțe;

Având în vedere că, potrivit art. 38, din legea judecătorilor de ocoale, judecătorii de ocoale sunt în drept în marginile competenței și conformându-se regulilor din procedura civilă (art. 455, 465, și 610-620) să ordone orice măsură de asigurare; că deși dispozițiunile acestui text de lege nu vorbește de urmărirea veniturilor unui bun nemișcător, măsură asigurătoare prevăzută de art. 477, și urm., totuși judecătorii de ocoale sunt în drept a ordona și această măsură nefiind nici o rațiune a 'i restrânge această competență;

Având în vedere că, în afară de aceasta, din expunerea de motive asupra legii judecătorilor de ocoale în care autorul legii declară că această lege în această privință nu cuprinde decât derogățiuni, iar că regulile ce are să fie urmate acestor judecătorii sunt ale procedurii civile, cum și din dispozițiunile art. 20 al. 12 din legea timbrului, cari prescriind că sunt supuse la taxa de doi lei, cererile de urmărire generală de venituri făcute la judecătorii de ocol reese că judecătorii de ocol sunt în drept a ordona și această măsură de conservare.

Având în vedere că judecătorii de ocoale judecă toate cererile în primă și ultimă instanță până la valoarea de 300 lei, inclusiv capital și procente și cu drept de apel până la valoarea de 3000 lei, inclusiv capital și procente reclamate;

Având în vedere ca părțile de comun acord stăpâne pe drepturile lor pot proroga competența fie renunțând la apel, fie invers, la primul grad de jurisdicție sezsisând pentru prima dată cel al doilea grad;

Având în vedere că competența se determină după cerere, chiar dacă este fondată pe un titlu care constată existența unei creanțe superioare;

Că, dar, așa fiind odată ce este constant că cererea Alexandrinei Chr. Argeșeanu de urmărire de venituri este de 1666 lei 60 bani, și întru cât tribunalul judecând asupra acestei urmăririi, a statuat în ultimă instanță acest apel este inadmisibil;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier G. Hagiopol, respinge apelul, etc.

Semnați : Oscar N. Nicolescu, St. Mladoveanu, Al. D. Oprescu, M. Balș, P. Hagiopol,

TRIBUNALUL COMERCIAL ILFOV

SECȚIUNEA I

Audiența dela 17 Februarie 1915

Președința d-lui C. Sturdza, judecător de ședință

Judecătorul sindic al falimentului Paul Goldstein & C-nie
cu Banca Română de comerț și industrie și alții.FALIMENT. — ÎNCETAREA PLĂȚILOR. — STABILIREA EPOCEI. —
DIN CE SE POATE DEDUCE. — ACTE FRAUDULOASE ȘI RUINĂTOARE.
ART. 695, 718, 723 C. COM.

Din faptul că un comerciant recurge cu ocazia exercitărei comerțului său la acte ruinatoare sau frauduloase se poate deduce că acel comerciant este în încetare de plăți.

În categoria actelor ruinatoare și frauduloase intră și actele de gaj sau de ipotecă prin care comerciantul își înstrăinează întreg patrimoniul său, sau întreaga sa activitate comercială, și aceasta fără a fi nevoie a se discuta dacă existau creditori anteriori actului sau dacă actul s'a făcut pentru acoperirea unui credit anterior.

No. 130. — S'au ascultat d-nii avocați I. M. Vasilescu-Notara, din partea d-lui jude-sindic al falimentului Paul Goldstein & C-nie, în susținerea contestației, și d-nii Em. Pantazi și W. Filderman, din partea intervenienților Banca Română de comerț și industrie și alții, în combateri.

Tribunalul,

Având în vedere contestația făcută de d-l judecător-sindic al falimentului Paul Goldstein & C-nie, prin petiția înregistrată la No. 6015 din 1915, în contra sentinței No. 918 din 1914, prin care tinde a se preschimba data încetării plăților din ziua de 10 Iulie 1914, în luna Ianuarie 1913;

Având în vedere și intervenția făcută de creditorii: Banca Română de comerț și industrie, Banca Fortuna, Koffler & Brill, Eduard D. Pinkus, Maschinen und Armaturen Fabrik, Vorm Klein, Schauzlin & Becher, F. Martin & C-nie, succesori H. D. Jvry și Max Brotmann, cu petiția depusă în ședința din 11 Februarie 1915, prin care tinde la respingerea opoziției făcută de d-l jude-sindic, menținându-se tot data de 10 Iulie 1914;

Având în vedere susținerile părților și actele prezentate din care în fapt se constată următoarele: Paul Goldstein, la 26 Ianuarie 1913, își transformă societatea ce o avea în nume colectiv, într-o societate în comandită simplă și chiar în această zi societatea gajează întreg patrimoniul său Băncii Române de

comerț și industrie, prin actul vizat de administrația financiară a Capitalei. Mai târziu la 13 Iunie 1913, acest act de gaj este complectat printr'un alt act de gaj făcut la 11 Noembrie 1913, iar la 29 Martie 1914, se face un alt act de gaj anterior; firma falită își mărește suma în raport cu patrimoniul societăței la 250.000 lei, acte prin care firma falită depune în gaj întregul său activ compus din mărfuri atât prezente cât și cele viitoare, cât și portofoliul său, cu dreptul pentru banca gagistă de a face dânsa vânzările și încasările, iar firma falită să nu recurgă la creditul altei bănci și în general să nu scompteze portofoliul și să nu facă nici un fel de operațiuni de bancă fără prealabilul consimțământ în scris al băncii gagiste;

Având în vedere că din aceste acte se constată în mod cert că firma falită punându-și în gaj toate mărfurile sale prezente și viitoare, Banca își rezervă întreaga administrație a comerțului firmei falite; că, făcând toate plățile, încasările și chiar vânzările, astfel că firma falită este la discreția băncii gagiste căci ea nu mai poate face nici un împrumut în altă parte, sau vre o operațiune comercială fără consimțământul băncii;

Considerând că prin aceste acte falitul își înstrăinează nu numai întreg patrimoniul său, dar chiar toată activitatea sa comercială;

Că, prin urmare, ele trebuiesc considerate ca ruinatoare pentru un comerciant, căci de fapt pentru efectuarea lor el pierde întreg comerțul său și în acelaș timp ele sunt și frauduloase fiind făcute în scop de a masca starea firească a lucrurilor și de a îndepărta starea de faliment în dauna celorlalți creditori, care astfel sunt expuși a pierde garanția creditorilor lor. Căci este evident că dacă aceste acte ar fi fost cunoscute ele ar fi adus discreditul firmei falite;

Considerând că nu se poate admite cum s'a susținut de intervenienți că acele acte s'au făcut pentru extinderea comerțului iar nu pentru a ascunde starea rea în care se afla firma Goldstein & C-nie, căci dacă ar fi fost astfel, și se bucura prin urmare de credit, nu ar fi fost silită ca orice insolubil să facă acte atât de ruinatoare după urma cărora nu mai era stăpână pe nimic, nici pe avut nici pe direcție, și se găsea la discreția unei singure persoane a băncii de credit și industrie care putea în ori ce timp să-i întrerupă

viața sa comercială, după cum în urmă s'a și întâmplat;

Considerând că încetarea plăților este unanim admisă, că se poate deduce nu numai din neîndeplinirea obligațiilor ci și din alte fapte, care în aparență sunt făcute pentru a continua plățile, însă care în realitate aduce ruina comerciantului și fraudează pe comercianții creditori după cum în speța sunt actele de gaj mai sus menționate;

Considerând că de asemenea nu este necesar a se discuta dacă există creditori anteriori actelor, sau dacă actul s'a făcut pentru acoperirea unui credit anterior, de oarece este în deajuns a se constata ruina și fraudele din chiar însuși actul făcut.

Că, prin urmare, constatând că actul de gaj cu data de 26 Ianuarie 1913 urmat de celelalte acte arătate mai sus au fost acte ruinătoare pentru firma Goldstein & C-nie, și frauduloase pentru creditorii firmei, la facerea lor firma falită era în încetare de plăți, ea nemai având alte resurse pentru continuarea comerțului său decât prin efectuarea menționatei acte, urmează că data încetării plăților sale datează dela epoca din 26 Ianuarie 1913, data primului act de gaj, deci opoziția domnului judecător sindic rămâne fondată iar intervențiunea urmează să fie respinsă.

Pentru aceste motive, respinge cererea de intervenție, etc.

Semnați: C. Sturdza, L. Ștefănescu.

JUDECĂTORIA OCOLULUI RURAL COROEȘTI (TUTOVA)

Audiența dela 11 Februarie 1915

Judecător V. Stamate

Anica S. Dărăbană cu Anica Gh. Ciorascu și altu

ACT DOTAL. — CONDIȚIA CA DONATARIII SĂ ÎNGRIJEASCĂ DE DONATOR. — NEÎNDEPLINIRE. — EFECTE. — ART. 831 ȘI 835 C. CIV.

Condiția ca donatarii să îngrijească de donator prevăzută într'un act dotal, se consideră ca o sarcină, a cărei neîndeplinire atrage revocabilitatea actului, iar nu ca refuzul de alimente prevăzută de art. 831, al. 3, c. civ. și care ar face ca donațiunile cu titlu de dotă să nu fie revocabile conform art. 835 c. civ.

Judecata,

Asupra acțiunii civile de față prin care Anica S. Dărăbană văduvă din comuna Câlcești, prin petiția înregistrată la No. 5250 din 1914, cere să se declare nul și să se considere revocat actul dotal intervenit între numita și pârâții Anica Gh. Ciorascu și Gheorghe Ciorascu, personal și ca soț, ambii din comuna

Câlcești, autentificat de această judecătorie la No. 359 din 24 Octombrie 1913, întrucât pârâții n'au respectat condițiile de a o îngriji prevăzute în act.

Având în vedere că reclamanta în sprijinul acțiunii sale a prezentat o copie legalizată după actul dotal a cărui anulare o cere, și prin care reclamanta constituie ca dotă pârâtei Anica C. Stegaru, fiica defuncților Costache și Maria Gh. Stegaru, în vederea căsătoriei ce contractează cu Gheorghe V. Ciorascu, următoarea avere: 1) trei hectare, 58 arii loc arabil; și 2) 14 arii, 32 c. arii loc silește pe care se află un hambar, o pivniță și un grajd, cu megeșiile din actul dotal, evaluat la suma de 1.000 lei, având însă obligațiunea ca numiții înzestrați să îngrijească de dânsa până la adânci bătrânețe, făcându-i și toate grijile creștinești, etc.

Considerând că din termenii cum e redactată obligațiunea din actul dotal ca pârâții să îngrijească de reclamantă, neîndeplinirea acestei obligații nu poate fi socotită ca un refuz de alimente prevăzută de art. 831, al. 3, c. civ. care e una din cauzele de ingratitudine și pentru care donațiunile cu titlu de dotă cum e în speța noastră, nu sunt revocabile conform art. 835 c. civ., ci e socotită de pârâți ca o sarcină fără care părțile n-ar fi contractat;

Având în vedere că obligația de a procura alimente care rezultă din art. 831, al. 3 c. civ., e o obligație legală unde legiuitorul a asemuit pe donatar cu copiii, care sunt obligați conform art. 187 c. civ., să procure alimente părinților și care obligație nu e nevoe să fie prevăzută în contract, căci fiecare donatar datorește donatorului respect și alimente, însă în speța noastră, condiția e prevăzută în contract ca o sarcină și neîndeplinirea ei face ca donațiunea cu titlu de dotă să fie revocabilă conform art. 829 c. civ.

Având în vedere că prin martorii, Anica Glod, Nicolae Miclea, Neculae Șerban și Maria Glod, ascultați în ședința dela 15 Octombrie 1914, și Mihai Vizitiu ascultat în ședința de azi sub prestare de jurământ conform art. 196 pr. civilă se constată că reclamanta și cu pârâții trăesc în aceeași casă, că pârâții o bat mereu, o alungă din casă pe poartă afară, îi încue ușa nu-i procură alimentele necesare traiului și că reclamanta umblă plângând prin sat vătându-se de modul cum pârâții o tratează și nu o îngrijește;

Considerând că din faptele arătate de martori rezultă cu suficiență că pârâții nu-și îndeplinesc obligațiunea ce o au prin actul dotal mai sus menționat de a îngriji de înzestrătoare și ca atare conform art. 829 c. civ acțiunea e admisibilă;

Pentru aceste motive, admite acțiunea civilă, etc.

Semnat: V. Stamate.